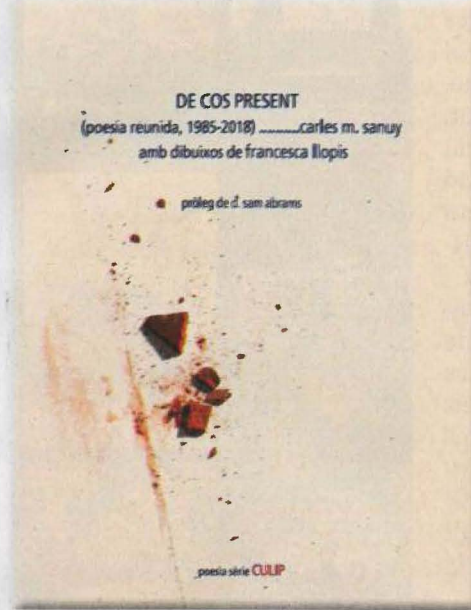




Al pub Antares

Al pub Antares de Lleida, de dolça memòria per a molts dels nostres lectors, vaig tenir la sort d'assistir a l'enterrament solemne d'un temps perdut. Com poden suposar, el sepeli va ser irònic, i curiós. Tenia la benemèrita finalitat de donar als lectors un volum d'un obrer de la poesia que, per dir-ho suau, és el revers de Vicent Andrés Estelles: escriu relativament poc, i tret de la darrera temporada, publica menys. Carles Maria Sanuy hi presentava la seua poesia reunida amb el títol *De cos present* davant la fervorosa feligresia poètica de la ciutat. Era un 3 d'octubre de l'any 2024. Vaig tenir la xamba de ser situat gairebé darrere de la taula de presentació, cosa que m'oferia una mirada ampla per a l'eternitat del poeta. L'únic que em sabia greu és fer cap als llibres de text d'aquí cent anys! Les sòbries exèquies foren oficiades pel periodista ja jubilat Pau Echaüz, d'una blancor lunar, solzít pel focus de llum, i pel poeta Josep Maria Rodríguez, que provà d'estirar la llengua al poeta nat a la ciutat de Balaguer.

Els poetes, com els bons jugadors de futbol que ho fan al camp, parlen a la plana dels versos. Si la musa no els encaramel·la, callen. Així que la meua impressió és que aquell vespre històric Carles Maria Sanuy estava parapetat com un *out-*



↓ **CARLES MARIA SANUY, QUE ESCRIU POC I PUBLICA MENYS, VA PRESENTAR EL SEU DARRER TREBALL, 'DE COS PRESENT'**

sider darrere dels seues poemes, finalment discursius, llegits pel ressò que podien tenir del que Carles Riba n'havia dit "poesia de sentiments unànimes" sobre la ciutat de Lleida, per exemple.

Llegí el poeta amb veu de saxòfon greu tots els versos que deien la mort d'un món i de l'enterrament d'una ciutat d'ideals que volíem bastir. Al meu costat, el poeta Josep Borrell, vestit de blau celeste, li reclamava una pàgina que evocava l'actuació d'un saxofonista negre al vell Europa de la joventut. El poeta Jaume Pont somreia quan li pregun-

taven sobre l'existència certa d'un poeta de nom rar. Darrere meu, una dona rossa de nom inconeegut sentia els versos com qui en sap el secret, vetllant el mort amb dignitat. Vam recordar les presentacions dels primers llibres de Jordi Pàmias a la llibreria L'Ereta, de bella memòria i espai estret. Vam trobar a faltar Rosa Fabregat, la bella dama dels poetes que està delicada de salut i no llegeix els *whats-haps*. Algú va dir que Carles Maria Sanuy es blindava el cor atent a totes les segures decepcions del món. Algú va pensar que exercir d'activista cultural necessitava forçosament una salut de ferro colat.

En acabar, el llibreter Jordi Caselles, cabells de neu, content com un gínjol, havia venut els trenta exemplars de poesia reunida que portava.

Tots, del primer fins al darrer. Un ressenyador il·lustre li'n va comprar l'últim.

El bàrman del Pub Antares, seriós, anava rentant gots, cara avall. No crec que hagués venut el mateix que el llibreter feliç. Carles Maria Sanuy signava exemplars. Va ser un vespre per a la memòria dels dies bons.